

Klassiska noveller Nr 2

S. A. Duse:

**Hennes
triumf**

Klassiska noveller 2.

S. A. Duse.

Hennes triumf. Berättelse.

Återutgivning av text från 1919

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-507-8

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Unga Vera Tainer har varit fattig i hela sitt liv men har nu blivit inbjuden till en äkta bal.

Hon har blivit inbjuden av hennes hemlige pojkvän och hoppas att han ska fria till henne under kvällen.

Men när hon går ut i trädgården för att svalka sig råkar hon höra ett samtal som förändrar hennes liv för alltid.

Under större delen av de svenska dagstidningarnas historia var noveller och följetonger en viktig del av innehållet.

I den nya serien "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carring.

Den här texten publicerades ursprungligen i oktober år 1919 i tidningen "Svea" med titeln "Hennes triumf. Berättelse".

S. A. Duse: Hennes triumf

Den här texten publicerades ursprungligen i oktober år 1919 i tidningen "Svea" med titeln "Hennes triumf. Berättelse". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

Vera Tainer hatade fattigdomen.

Hur blef hon inte jämt och ständigt åsidosatt och förringad därför att hon var en fattig flicka. Hennes jämnåriga ryckte på axlarna åt hennes enkla, billiga balklänningar, och t. o. m. ungherrarna försummade henne. Hon var ju raka motsatsen till det lysande parti de flesta strävade efter.

Och dock visste hon, att hon såg mycket bättre ut än de högfärdiga modedockorna. Hennes slanka, smidiga figur var ovanligt vacker och hennes strålande blå ögon och blonda hår tillsammans med den skära, friska hyn bildade ett helt, som var värdigt en målares pensel.

De unga herrarna flirtade visserligen litet med henne emellanåt. De sade henne sina fadda, platta artigheter kanske mera af gammal vana eller för nöjet att se henne rodna. I hvarje fall hade hon ständigt en känsla af att hon blef behandlad med en nonchalans, som var djupt sårande — någon gång gränsande till närgångenhet.

Vera förstod sig inte alls på den frivola ton som anslogs. Det var

henne oerhörddt motbjudande att höra de tvetydiga kvickheterna och de alltför omarkerade anspelningarna. Och när någon kavaljer under en balafton trakterade henne med något dylikt, gick hon för det mesta sin väg, i det hon fåfängt sökte hålla tårarna tillbaka. Det är bara därför att jag är fattig och föräldralös, som de våga tillåta sig sådant, tänkte hon.

Men en af de unga herrarna behandlade henne på ett helt annat sätt än de andra. Det var löjtnant Bertil Seevers, ende sonen till den stormrike godsägaren, som varit en af hennes fars bästa vänner. På Seevers egendom hade Vera alltid känt sig hemmastadd, dels därför att hon af farbror Hugo — som var enkling — blef mottagen nästan som en dotter, dels också därför att Bertil ingalunda dolde sin djupa beundran för henne. Denna hyllning gjorde den unga flickan stolt och lycklig och snart hade det uppstått en nästan öm förtrolighet mellan de båda unga.

Visserligen hade Bertil ännu inte förklarat sig, men hvarje gång de träffades visade han allt tydligare att han älskade henne innerligt och varmt. Och däraf kom det sig, att Vera ansåg sig hemligt förlovad med honom utan att ett ord om äktenskap växlats mellan dem.

De träffades ofta, icke bara på promenader eller bjudningar utan äfven på ett och annat hemligt möte i stadens omgifningar. Och Vera gick till dessa möten utan rädsla, fastän hon hört så mycket hviskas om Bertil Seevers många extravaganta äfventyr.

— Han älskar mig, sade hon till sig själf. Och därmed försvann hvarje skymt af tvifvel, och i sitt oändliga förtroende litade hon blindt på den unge mannen.

Bertils far hade inte en aning om detta. Men Vera var öfvertygad om att farbror Hugo blifvit invigd i saken, ty han behandlade henne

så hjärtligt och vänligt att det nästan väckte uppseende. Skvallrande tungor hviskade, att han var kär i henne. Han var ju bara femtio år, men såg betydligt yngre ut, och var en ovanligt ståtlig man. Man väntade när som helst att han skulle gifta om sig. Och Vera skulle nog inte säga nej.

Detta tal nådde också Veras öron. Men hon bara ryckte på axlarna och log. Hon visste bättre arten af hans känslor för henne. Snart skulle hon bli mottagen som dotter i hans hem. Och i hennes lycka blandade sig en obestämd triumf öfver att det skulle bli slut på den förhatliga fattigdomen. Sedan skulle ingen se henne öfver axeln mer.

Seevers avslutade säsongen med en stor middag på sin egendom. På kvällen var det bal. Vera hade mellan ett par danser ensam sökt svalka på den stora verandan, som vette mot parken. Månen strödde sitt silfver öfver buskar och träd, och från den stora dammen i parkens midt återkastades en dallrande bild af den bleka månskifvan.

Det låg vårstämning i luften, och det var vårstämning i Veras hjärta. För några minuter sedan hade Bertil hviskat till henne heta ord af kärlek.

Medan hon stod där försjunken i sina tankar och drömmar om kärlek och om en ljus och lycklig framtid, hörde hon på sandgången nedanför steg. Det var två herrar, som kommo hitåt, samtalande med halflåg röst. Helt instinktivt drog Vera sig in i skuggan af verandans hörn.

— Du tycks verkligen vara kär på allvar den här gången, min käre Bertil, sade den ene: — Och hon är sannerligen förtjusande, din lilla Vera. Tänker du gifta dig med henne?

Ett skratt blef svaret, och Vera hörde därpå Bertil Seevers röst.

— Gifta mig med henne, sade han. Nej, så tokig har jag då inte

blifvit. Om äktenskap har jag för öfrigt aldrig talat med henne. Och något sådant drömmer hon nog säkert inte om.

Här dog rösten bort, de promenerande hade gått förbi, och Vera hörde ingenting mer. Hon hade sjunkit ned på stol. Det kändes som om någonting brustit inom henne.

Men hon grät inte, och hon kände inte en sådan där förtviflan, som hon läst om i romaner, en förtviflan som kan drifva en i döden. Ett doft hat bemäktigade sig henne i stället. Hon föraktade och hatade den unga vivören, som lekt med henne för sitt nöjes skull. Och hon kände inom sig en åtrå efter hämnd.

— En sådan usling! mumlade hon. En sådan usling!

Och hon tänkte också på alla sina luftslopp om rikedom och ett sorgfritt lif. Alla dessa luftslopp som i ett enda tag ramlat.

— Hallå! Är det någon härute? hörde hon en röst i verandadörren. Och ögonblicket därpå stod godsägare Seevers vid hennes sida.

— Vera, sade han förvånad. Hvarför sitter du här mitt barn? Och alldeles ensam. Det är kallt i luften. Du kan förkyla dig.

Han böjde sig ned mot henne.

— Så blek du är, fortsatte han. Har något ledsamt händt dig, min lilla vän? Anförtro dig åt mig.

Och Vera, som alltid känt sig dragen till sin far, kunde nu inte undertrycka tårarna.

— Hvad är det? frågade han ömt och strök den af gråt skälfvande flickan öfver skuldrorna. Gråt inte, käreste lilla Vera. Hos mig skall du vara glad.

— Jag känner mig så ensam och olycklig, hviskade hon. Så ensam och olycklig — —

Han föll på knä och slöt henne i sina armar.

— Inte behöfver du vara ensam, sade han sakta.

Hvad han sedan hviskade, hörde bara den rodnande flickan, hvars snyftningar snart hade upphört. Och hon såg upp mot honom med ett leende af lycka och en strålande blick, som han dock inte förmådde tyda rätt. Det var en blick af segerstolthet och triumf —

När godsägaren Severs en stund senare inför de församlade gästerna kungjorde sin förlofning med Vera Tainer, och hennes ögon mötte den förbluffade Bertils, hade de samma uttryck af segerstolthet och triumf.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksammad målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

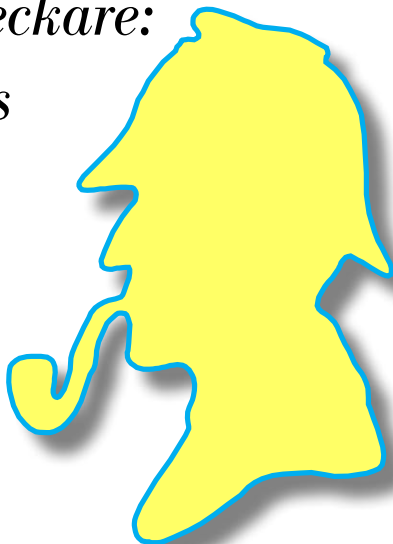

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se